

Irina tunsu itsensä ääliöksi. Tämä oli ensimmäinen kerta hänen nelikymmenvuotisen elämänsä aikana, kun hän toikkaroi punaisilla piikkikoroilla. Irinalla oli yllään kirpparilta löytynyt tiukka pikkumusta ja kammottavat verkkosukat. Vaalea, kiharainen peruukki oli nolouden huipentuma. Onneksi se peitti puolet vahvasti meikatuista kasvoista. Tärkeintä oli, ettei häntä tunnistettaisi. Sen takia tuulipuvussa viihtyvä akateeminen pätkätyöläinen oli valinnut vaatteet, joita hän ei ikimaailmassa muulloin käyttäisi. Tai oikeammin, työtön kotiäiti, Irina korjasi mielessään. Työtön idiootti, niin kuin Jare asian ilmaisi. Irina irvisti peilikuvalleen. Meikki teki kasvoista jähmeät, niin kuin yllä olisi naamari. Suu vetäytyi tylyyn asentoon paksun punaisen värin voimasta. Kumma että jotkut jaksavat maalata naamansa tällaiseksi joka päivä, Irina ajatteli. Hän oli melkein rynnännyt kemikatio-osastolta paniikkihäiriön vallassa. Myyjät näyttivät uhkaavilta kylmän loisteputkivalon ja kiiltävien tiskien takana. Irina, sinä olet 39 -vuotias. Sinä olet kokenut elämässäsi pelottavampiakin asioita kuin tavaratalon meikkiosaston. Sinä pystyt tähän. Irina oli pysynyt aloillaan, antanut sydämen hakata ja käsien täristä. Hän oli valinnut kirkkaanpunaista huulipunaa ja harmaata ja mustaa luomiväriä. Niiden avulla sai väännettyä jonkinlaisen smokey eye-virityksen silmien suojaksi. Lopputulos ei näyttänyt samalta kuin lehtien mainossivuilla. Irina kuuli Jaren tumman äänen risteilylaivan hytin seinän läpi. Ääni oli täynnä iloa ja naurua. Jaren nauru tuntui tulevan sydäimestä. Se täytti Irinan mielen. Naisen ääni vastasi jotain, hyrisi onnea. Irina ei ollut koskaan nähnyt naista, mutta tiesi että hänen nimensä oli Moona. Irina oli varannut viereisen hytin. Hän katsoi pyöreästä ikkunasta merelle ja tunsu vatsansa vellovan. Irina otti pahoinvointipillerin kämmenelleen ja kulautti sen veden kanssa kurkustaan alas.

-Mennään jo. Irinan sydäntä puristi, kun hän kuuli kirkkaan lapsen äänen. Ella. Kuusivuotias saporopää, joka kävi kaksi kertaa viikossa puheterapeutilla ja joka piti joka aamu houkutella lähtemään päiväkodille. Nyt Ella kiirehti isäänsä ostamaan karkkia. Valkosuhlaata ja tipsejä ja kohakolaa. Sipsejä, Irina korjasi. Hän ei koskaan ostanut Ellalle sipsejä eikä kokista. Lapsi ei tarvinnut lisäpiristeitä, sitä oli muutenkin vaikea saada nukahtamaan ennen iltakymmentä. Mutta Jare ostaisi Ellalle kaiken, mitä Ella pyytää. Isillä on kivempaa, isi antaa syödä joka päivä kaakkia ja vaakosuhlaata. -No kyllä kyllä, Jare vastasi Ellalle seinän takana. Irina nousi ja hiipi ovelle. Hän napsautti äänityslaitteen päälle. Hän oli harjoitellut sen käyttöä kotona. Punainen valo vilkutti valmiustilaa. Toinen painallus. Nyt se nauhoitti. Irina laittoi laitteen pitsikuvioiseen iltalaukkuunsa, joka ei ollut hänen tyyliään. Nyt hänen pitäisi näyttäytyä julkisesti näissä karmeissa vetimissä. Hän taatusti kompuroisi piikkikoroilla. Tai peruukki tarttuaisi johonkin. Ehkä kannattaisi sittenkin jäädä hyttiin. Mutta päätös mikä päätös. Tämän eteen oli nähty vaivaa. Ei ollut ihan yksinkertaista saada hyttiä Jaren hytin vierestä. Irina avasi varovasti oven. Jare, Moona ja Ella tulivat käytävään. Irina käänsi heille selkäänsä. Varmasti he tuijottivat häntä. Tai Ella juoksisi syliin ja sanoisi äidiksi. Mutta mitään ei tapahtunut. Irina katsoi kolmikon jälkeen. Ellalla oli yllään Jaren äidin ostama punainen samettimekko. Hiukset oli taiteiltu ranskanletille. Moona on varmaan tehnyt sen, Irina ajatteli. Jare ei ainakaan. Ella kulki Jaren ja Moonan välissä, piti heitä molempia kädestä. Siinä he menivät, onnellinen perhe. Kuka tahansa voisi kuvitella, että Ella on heidän yhteinen lapsensa. Tyttö näytti iloiselta. Irinan sydäntä vihloi. Moonasta hän ennätti nähdä vain tämän kastanjanväriset, paksut hiukset, jotka aaltoilivat pitkin selkää. Epäilemättä Moona oli kaunis etupuoletakin. Moonalla oli hyvä työpaikka. Moona oli päättäväinen, rakastava, huolehtiva ja loistava äitipuoli Ellalle. Kaiken tämän Jare oli ennättänyt kertoa Irinalle yöllä piipanneissa tekstiviesteissä. Minkä helvetin takia piti hankkia näin epäkäytännölliset kengät, Irina manasi. Selkään sattui. Irina otti kengät jaloistaan ja sipsutteli käytävää eteenpäin sukkasillaan. Mitä väliä sillä oli? Hän näytti typerältä joka tapauksessa. Kolmikko katosi kulman taakse. Irina kiihdytti vauhtia. Ne odottivat hissiä.

Irina mietti hetken toimintasuunnitelmaa. Tietysti ne suuntaavat tax freehen. Ella saisi luvatut karkit ja sipsit. Jare täydentäisi aikuisten nautintoainevarastoa. Irina juoksi portaat ylös viidennelle kannelle ja yritti olla välittämättä pitkistä katseista. Irina onnitteli itseään oivallisesta päättelykyvystä. Hän onnistui tavoittamaan katseellaan Jaren parimetrisen hahmon tax freen edessä tulvivasta väkijoukosta. Laiva oli vasta irtautunut satamasta ja matkustavaiset tuppautuivat sisään juuri avatuista lasiovista. Irina istui pyörivään tuoliin ja laittoi korkkarit jalkaansa. Kiiltävä kenkä hiersi kantapäätä. Viereiselle penkille istui joku. Irina vilkaisi tulijaa. Hengitys jäi puolitiehen. Ei voi olla totta. Kaikista maailman ihmisistä hänen viereensä istui Hannaliisa Peltonen. Hannaliisa, vaaleatukkainen kolmikymppinen perheneuvolan psykologi, jolla on naukuva ääni ja jonka sanavarasto sisälsi tukun myötätuntoisia lauseita ja lempeitä uhkauksia. "Tilanne on kestävä. Erolapsen vanhempien välillä on oltava luottamus. Riittävä luottamus. Lapsenne takia teidän vanhempien on päästävä sopuun. Me haluamme auttaa teitä." Irina oli kertonut, ettei hänellä ollut mitään halua tapella Jaren kanssa. Mutta vaikka hän olisi sovussa tyttärensä isän kanssa, hän ei kuitenkaan luottaisi tähän. Oli tapahtunut liikaa asioita, jotta Irina voisi luottaa. Hän tunsikin Jaren liian hyvin. Irina painoi katseensa alas. Hannaliisa ei saisi tunnistaa häntä. Hannaliisa ajattelisi, että noin epätasapainoinen äiti ei ole hyväksi lapselleen. Että Irina on juuri niin hullu kuin Jare sanoo. Että Ellan olisi parempi olla isänsä kanssa. Toisinaan Irina epäili itsekkin, että hän oli sekaisin. Että hän loi turhia uhkakuvia tyhjästä. Että hänellä oli aikaa hellitellä pelkotiloja, koska hän ei ollut töissä. Niinhän Jare sanoi. "Jos Irina menisi päivätöihin sen sijaan, että loisi yhteiskunnan rahoilla, hän huomaisi kuinka arvokasta on, että lapsi voi olla vuoroviikot isällään." Irina pyöräytti tuolin ympäri. Hän näki Ellan, joka juoksi häntä kohti valtava sipsipussi toisessa kädessä ja suklaalevy toisessa. Irina vetäisi peruukin etuhiuksia kasvojensa eteen ja punastui pakkeliherroksen alla. Jare ja Moona tulivat jäljestä. Moona roikkui käsipuolessa ja hymyili. Kohta vaihtuu tuokin ilo itkuksi, Irina ajatteli. Ehkä hän olikin pahanilmanlintu ja vainoharhainen hullu. -Ellakos se on, Hannaliisa maukaisi. Ella vetäytyi isänsä jalkojen taakse. Kolmikko seisoikin Irinan penkin takana. Irina käänsi tuolin ikkunaan päin ja tuijotti tiiviisti ulos. Ikkunan takana velloi pimeä meri, lasi heijasti takaisin Irinan kuvajaisen. Irina uskalsi tuskin hengittää. Peruukin alla olivat omat, lyhyeksi leikatut vaaleanruskeat hiukset. Miten kukaan saattaisi arvata että selkää hipovien kiharoiden alta paljastuisikin Irina. Irina oli hyvillään, koska Jaren ääni kuulosti vaivautuneelta. Ei ollut varmaan mukavaa kohdata perheneuvolan psykologia, kun käsivarsien jatkona roikkui kaksi kassillista kaljaa. Ja Ella pyöri siinä vieressä. Miten Jare olikaan sanonut. Ei koskaan viinaa lapsen läsnä ollessa. Antabuskuuriinkin se oli suostunut viimetalvisen putkareissun jälkeen. Sen piti olla luottamusta kasvattava ele. -Me tästä mennäänkin kohti pallomerta, Jare sanoi. Hannaliisa toivotti mukavaa risteilyä. Pallomeri. Ehkä hän oli erehtynyt Jaren suhteen. Ehkä tämä risteily tosiaan sujuisi lapsen ehdoilla. Moonakin vaikutti täyspäiseltä ihmiseltä. Eikö Irinalla tosiaan ollut parempaa tekemistä lapsivapaana viikonloppuna kuin vakoilla entistä miestänsä. Ellakin vaikutti tyytyväiseltä. Ehkä Jare tosiaan oli löytänyt naisen, jonka kanssa hänen onnistuisi luoda hyvä suhde. Ehkä Moona oli ratkaisevasti erilainen kuin Irina. Moona osasi laittaa Jaren ruotuun. Ehkä Jare ei avaisi ainuttakaan oluttölkkiä tämän risteilyn kuluessa. Irinan teki mieli palata hyttiinsä, pestä meikit kasvoilta ja pysyä piilossa aamuun saakka. Kukaan ei saisi koskaan tietää tästä mitään. Hän napsautti äänityslaitteen pois päältä. Uteliaisuus sai kuitenkin voiton. Irina suunnisti lasten leikkipaikalle ja jäi pylvään taakse seisoskelemaan. Moona istui pallomeren laidalla ja Ella heitteli häntä palloilla. Moona nauroi. Täydellinen äitipuoli. Jare oli sanonut kerran, ettei voisi rakastua naiseen joka juo enemmän kuin hän. -Jos mä käyn äkkiä baarissa. Mä tuun sitten tähän, Jare sanoi. Irina tunsikin outoa

huojennusta, jota seurasi syyllisyys. Mitä hyvää siinä on, että hänen huonot aavistuksensa saattavat toteutua. Ellan kannalta tilanne muuttuisi kurjaksi. Ja juuri siltä Irina halusi suojella eskarilaistaan. Irina tilasi alkoholittoman drinkin ja jäi tiskin ääreen nojailemaan. Hän tuli huppeliin jo yhdestä siideristä, ja tänä iltana pitäisi pysyä skarppina. Jare istui pöydän ääressä hänen selkänsä takana. Hämärässä ja tunkkaisessa baarissa Irina luotti siihen, ettei Jare voisi häntä tunnistaa. -Onko tässä vapaata? Irinan vieressä seisoj ehkä kolmikymppinen mies, jolla oli olkapäille ulottuva, musta tukka ja kauniit kasvot. Irina nyökkäsi kiusaantuneena. Hän ei kaivannut juttuseuraa. -Santtu, mies esittäytyi. -Ir...liris, Irina kuiskasi. -Kaunis nimi. Tiedätkö, mä saan ensi viikolla koiranpennun. Se on sanomaton räätäle ja kuitenkin mä tiedän, että se tulee pissimään mun päälle. Irina hymyili sen verran kun punalla kyllästetyt huulet antoivat periksi. Varmaan väriä on hampaissakin. Hänen täytyi näyttää irvokkaalta. Otetaan tämä sosiologisena kokeena. Irina kuuli kuinka Jare nousi tuoliltaan ja asteli hänen toiselle puolelleen baaritiskille. -Iso tuoppi. Kaljupäinen baarimikko täytti Jaren lasin. -Mikä meininki, Jare tervehti Irinaa ja Santtua. Jare oli ihan siinä vieressä. Irina laski katseensa tiskiinkin ja mutisi jotain tervehdykseksi. Jare kätteli Irinaa ja Santtua. Oli joviaalilla päällä niin kuin yleensä humaltuessaan. Silloin maailma oli hyvä, täynnä veljiä ja sisaria. Santtu taisi ajatella Jaren kilpakosijana, ei vaikuttanut ilahtuneelta tämän tuttavallisuudesta. Irina mietti mitä Ella ja Moona mahtoivat puuhata tällä välin. Baarissa oli istuttu jo puoli tuntia eikä Jare näyttänyt pitävän kiirettä. Asiaa ei tarvinnut pohtia kauan, sillä Moona tuli Ella käsipuolellaan väkijoukon halki suoraan Jaren eteen. -Miten mä arvasin että sut löytää täältä. Ja kuka toi nainen on, Moona osoitti Irinaa. Irinan teki mieleni ottaa Ella syliin ja juosta ulos. Ostaa lapselle iltapalaksi sämpylä ja maito, viedä hamppipesulle ja nukkumaan. Ella piteli kiinni Monan jaloista. Moona puolestaan katsoi Irinaa kiukkuisena. -Jos ajattelit iskeä mun miehen niin turha luulo. Irina purskahti nauruun. -En todellakaan. Baarimikko kiinnitti huomionsa Ellaan ja huomautti että lapsen kanssa ei saanut tulla baariin. Jare hörppäsi loput oluestaan huikalla ja lähti kiltisti Moonan perään. Irina ajatteli kateellisena, että Jare taisi tosiaan tykätä Moonasta. Jos hän olisi aikoinaan pyytänyt Jarea poistumaan baarista, siitä olisi seurannut pienimuotoinen raivari. -Huh mitä porukkaa, Santtu huokasi. Santtu tuli lähemmäs Irinaa. Irina vetäytyi kauemmas. -Lähdetkö tanssimaan? Irina ajatteli Ellaa ja Jarea. Moona varmaan laittaa Ellaa nukkumaan. Ellalla on hyvä olla. Peruukki kutitti päänahkaa. Kajali kirvelsi silmiä. Irina halusi hyttiinsä nukkumaan. Vatsanpohjassa tuntui kurjalta. Ehkä pitäisi ottaa uusi pahoinvointipilleri. -Ei kiitos, Irina sanoi. -Etkö pidä tanssimisesta. Irina piti, kotona yksin kun kukaan ei nähnyt. Tanssilattialla esiintyminen ei ollut Irinan juttu. Santtu katsoi Irinaa silmiin. -Entä suutelemisesta? Ennen kuin Irina ehti kieltää, Santun huulet koskettivat Irinan omia. Ne tuntuivat vierailta ja kummallisilta, tilanteeseen sopimattomilta. Eikä Irina ollut oma itsensä, hän oli esitellyt itsensä hätäpäissään lirikseksi. Hän oli eronnut yhden lapsen tuulipukuäiti eikä mikään barbie. -Mun pitää mennä. Irina nousi seisomaan. Santtu otti häntä kädestä. -Mennäänkö yhdessä. Mun hyttiin. Mä voisin hitaasti riisua sun sukkanauhat ja... Irina huokasi. -Ei mulla oo sukkanauhoja. -No mitkäs sitten. -Nää typerät verkkosukat, joista mä aion hankkiutua eroon ja laittaa ihanat lämpimät pitkät kalsarit. -Okei, mä ymmärsin jo... -Sori, ei ollut tarkoitus loukata, mutta mun pitää nyt mennä. Irina ryntäsi ulos baarista. Häntä nolotti ja hihitytti samaan aikaan. Että hän olikin keksinyt sanoa sen kalsarijutun. Ehkä hän oli vähän ilkeä. Ja sitten Irina kompastui, viuh. Hän makasi maassa. Nilkkaan sattui. -Voinko auttaa? Tuon äänen Irina tunsi. Se oli psykologi Hannaliisa. Haluamme auttaa teidän perhettä sovintoon. Haluamme auttaa teitä vanhempia luomaan luottamusta. Irina yritti nousta. Nilkkaa särki edelleen. Ihmistä ei ole tarkoitettu kävelemään korkkareilla. Se tuli nyt todistettua.

Hannaliisa kumartui ja tarttui Irinaa kainalosta. -Kyllä minä tästä, Irina sanoi matalalla äänellä. Erilaisella kuin yleensä, toivottavasti. Peruukki tuntui olevan vinossa. Voisiko sitä kohentaa huomaamatta. KKK, kylmä, koho kompressor. Rimpsu tuli mieleen muinaisilta terveystiedon tunneilta. Ehkä venähdys tai mikä nyt olikin ei kuitenkaan ollut kovin paha. Hannaliisan avustuksella Irina nilkutti eteenpäin. Hän saattoi Irinan hissillä omaan kerrokseen ja pitkää käytävää omaan hyttiin. Irina istui sänkynsä laidalle ja kiitti Hannaliisaa avusta. Tällä kertaa se olikin konkreettista, Irina ajatteli. Tällä kertaa ei saarnattu luottamuksesta vanhempien välillä. Irina vakuutti pärjäävänsä, nilkka tuntui jo paremmalta. Hannaliisa epäröi, mutta painoi oven kiinni mennessään. Irina huokasi helpotuksesta. Silloin kuului jysähdys viereisestä hytistä. Irina tunnisti äänen. Se syntyy kun parimetrinen mies lyö nyrkin seinään. Se merkitsi sitä, että Ella joutuisi jälleen kerran pelkäämään isäänsä. Ja sitä, rakkaus Moonaan ei merkinnyt muutosta. Moona oli jo kolmas kierroksessa, aikaisemmat maailman parhaiksi äitipuoliksi nimetyt olivat häipyneet puolen vuoden sisällä. Tekivät viisaasti, Irina ajatteli. Hän ei itse ollut aikoinaan yhtään viisas kun oli Jaresta kysymys. He olivat olleet yhdessä kymmenen vuotta. Siinä ajassa Irina oli ennättänyt sopeutumaan Jaren mielenliikkeisiin. -Huora. Mä maksoin sun matkan, mä toin sut tänne. Ja mitä mä saan siitä kiitokseksi. Pelkkää valitusta ja haukkumista. Samat jutut aina vaan, Irina ajatteli. Ehkä se hätkähdytti vähän. Että hän oli kuullut jo kaiken. Nyt oli Moonan vuoro. Hän tiesi miltä Jare näytti nyt. Lempeäsilmainen mies vaihtui toiseksi, uhkaavaksi, ehdottomaksi. Sellaiseksi jolle ei voi sanoa mitään, jota mikään ei tyynnytä. -Ella yrittää nukkua... Pisteet Moonalle tytön suojelemisesta, Irina ajatteli. Hän nousi ylös. Nilkkaan koski edelleen. Hän avasi oven ja näki Hannaliisan käytävässä. -Tuolla hytissä on lapsi, Irina sanoi. Jokin rysähti hytin oveen. Lisää ääniä. Jotain suurta hajosi. Hannaliisa näppäili puhelintaan. -Sä et lähde minnekään, kiittämätön. Mä kiroan sut, kiroan. Sä et ole mitään, Jare pauhasi. Irina kuvitteli näkevänsä seinän läpi, kuinka Moona yrittää paeta ovesta, kuinka Jare pitelee sitä ranteista, vääntää kättä, hakkaa Moonan päätä seinään. Ja Ella katselee, vetäytyy itseensä, ei sano sanaakaan, ei nyt eikä sitten kun tämä on ohi. Niin Ella tekee, kätkee kaiken pahan sisäänsä, keskittyy leikkimään legoilla, piirtää kuvia hirviöistä ja tulisista huoneista ja lentävistä vauvoista. -Sä olet laiska lehmä, loinen... Irinakin oli parempi kun sä. Ja paskat, Irina ajatteli. Hän keräsi raivoa jotta pystyisi toimimaan. Hän halusi repiä oven auki, syöksyä sisään, hakata Jaren pään verille punaisen kenkäänsä korolla. Viha ja avuttomuus jota Irina oli tuntenut vuosien ajan tuntui purkautuvan nyt. Hän halusi kaikkien näkevän miksi Jareen ei voinut luottaa. Mitä Hannaliisa nyt ajattelisi Jaren kauniista puheista. Kuinka Jare olisi valmis radikaaliin anteeksiantoon, uuteen alkuun, luottamuksen lisäämiseen, vanhempien väliseen sopuun. Ja niin edelleen, loputtomasti. -Rauhoitu nyt, Ellan takia... Moonan äänestä kuuli pelon. -Mä olen yli-ihminen, mä olen jumala, mä voin tehdä mitä vaan. Irina ei tiennyt minne Hannaliisa oli soittanut, mutta sillä oli tehoa. Käytävää pitkin juoksi kaksi siniasuista vartijaa. He avasivat oven avaimella. Moona lennähti silmälasipäisen syliin. Hänen käsivarressaan näkyi mustelma. Jare istui sängyllä ja antoi päänsä nuokkua. Teeskenteli sammunutta. Siilitukkainen laski kätensä Jaren olkapäälle. -Mitäs täällä? Jare nosti kasvonsa ja sammalsi. -Eipä mitään, ihan ookoo. -No mites on, olisko parasta viedä tämä mies putkaan. Silmälasipäinen katsoi Moonaa kysyvästi. -E-en tiedä, ehkä ei kuitenkaan... Irina tunnisti Moonan epävarmuuden. Pelon siitä mitä tapahtuu huomenna. Jare ei anna anteeksi putkareissua. Jare ei anna anteeksi petteille eikä ilmiantajille eikä yksisilmäisille moralisteille. -Viekää. Täällä on lapsikin, Irina sanoi ja yllättyi tiukasta äänensävyystään. Hän muisti edellisen kerran kolme vuotta sitten. Jare oli kaatanut kirjahyllyn ja heittänyt basilikantaimet lattialle. Irina käski Ellan juosta yläkerran Hannalle. Hän meni itse perästä. Hanna oli jo kuullut kaiken. Hän oli

jo soittanut poliisit. Irinan vatsaa kouraisi. Jare ei antaisi koskaan anteeksi. Irina oli sanonut silloin saman kuin Moona nyt. Älkää viekö. Hän oli nähnyt mielessään juoppoputkan. Krapulaisen Jaren joka tarvitsi lääkkeitä, vieroitusoireet saattoivat aiheuttaa kouristuksia. Irina ja Ella nukkuivat sen yön Hannan olohuoneessa vieraspatjalla. Nyt Jare katsoi Irinaa halveksivasti. Ihan kuin hän olisi tunnistanut. Ella nosti päänsä vuoteesta. Hän tuijotti vartijoita. Jare katsoi Ellaa. -Mun tytär, hän sanoi. Ella tykkää musta, vaikka te kaikki vihaisitte. Vartijat katsoivat toisiaan. Tosiaan. Oliko Moona lapsen äiti? Hannaliisa puuttui keskusteluun ensimmäistä kertaa. -Minä tunnen Ellan äidin. Voin soittaa hänelle. Irinan päässä sakkasi hetken. Lapsen äiti. Hannaliisa hakee nimeä kännykän listasta. Kohta puhelin pärähtäisi soimaan CCR:n biisiä Irinan laukussa. Run through the jungle. Juokse tai tule ammutuksi. Siltä Irinasta tuntui. Maastopuku ja bandana olisivat olleet osuvampi naamiaisasu tälle reissulle. Irina otti kännykän laukustaan. "Perheneuvola Hannaliisa" välkkyi ruudulla. Irina painoi äänen hiljaiselle. -Minä olen Ellan äiti. Hän veti peruukin päästään. Hetken hiljaisuus kesti ikuisesti. Kaikki tuijottivat Irinaa. Jare alkoi nauraa. -Pitihän se arvata Irina, mä tiesin koko ajan että sulla on tunteita mua kohtaan. Vartijat tarttuivat Jarea kainaloista. Jarella oli vielä asiaa. -Kiitti Irina, kiitti vitusti meidän yhteisen risteilyn pilaamisesta. Sun mustasukkaisuutes ja vainoharhaisuutes takia Ellan kivasta retkestä tulikin huono. Pidä se mielessäsi kun esität marttyyria ja pyhimysäitiä. -- - Myhmä äiti, myhmä. Ella takoi nyrkeillä Irinaa vatsaan. Irina kaappasi saparopään syliinsä. -Äiti sä oot ääsyttävä, sä oot maailman eniten ääsyttävä. Irina laittoi Ellan alasängylle, veti peiton päälle. Ella potki sen yltään. Moona istui vastapäisellä sängyllä ja katseli pimeää merta. Moona ehkä itki, Irina ei kehdannut katsoa tarkasti. Peruukki lojui peilipöydällä. Irinaa hävetti. Nilkkaan ei enää sattunut. Onneksi laukussa oli paksupohjaiset goretextit ja farkut. Seuraavana päivänä voisi kierrellä Tukholman Gamla Stanissa. Irina sammutti hytistä muut valot. Ainoastaan vessan lamppu jäi palamaan. Raollaan olevasta ovesta tulvi sen verran valoa, että näki eteensä. Ella sulki silmänsä. Irina jäi istumaan hänen vierelleen. -Olihan se melkoinen yllätys, Moona kuiskasi. -Ai Jaren raivari? -Ei, niitä on nähty. Toi sun vakoilutoimintasi. Irina peitti kasvot käsiinsä. Hänen teki mieli kadota paikalta. Moona nauroi. Mutta nauru oli hyväntahtoista. Irina laski kädet polviensa päälle. -Ainakin mä nolasin itseni perusteellisesti. -Vai oiskohan se ollut Jare joka nolasi? Nyt Irinakin uskalsi nauraa. Moona irrotti sormuksen vasemman käden nimettömästä ja laski sen pöydälle. -Tiedätkö, mulla kesti kymmenen vuotta tajuta ettei siitä tule mitään, Irina sanoi. Moona heitti kengät jaloistaan ja kiertyi sohvalle makaamaan. -Saanko mä jäädä tähän nukkumaan? -Tietysti. Irinaa hymyilytti. Ehkä Moonakin tulisi heidän kanssaan kiertelemään huomenna Tukholmaa. Jaressa oli ainakin se hyvä puoli, että se seurusteli vain fiksujen naisten kanssa.